

Vrede in het Beloofde Land

In 2011 bezocht ik voor het eerst van mijn leven het aan Abraham en zijn nazaten Beloofde Land. Het maakte een onuitwisbare indruk op me, met name het tweedaagse bezoek aan de hoofdstad. Daar maakte ik met een aantal 'wachters' een wandeling over de stadsmuur die vanaf de Jaffapoort langs de Armeense wijk loopt. Gods Woord en met name de profetieën gingen opnieuw – en vanaf dat moment anders, intenser, als het ware aantrekbaar – voor me leven. Vriendschappen ontstonden, uitnodigingen om vaker te komen – wat dan ook gebeurde, soms wel drie keer per jaar. Daarbij maak ik tevens studie van de Hebreeuwse taal, zowel het hedendaags Ivriet als het Bijbels Hebreeuws. Van de vele gesprekken en bezichtigingen van bijzondere plaatsen legde ik foto's en aantekeningen vast. Door dit alles geïnspireerd en vanwege de actuele gebeurtenissen ontstond dit artikel. Zonder pretentie de complexe situatie uiteen te zetten, evenwel met de missie om achter Israël te (blijven) staan. Met krachtiger dan ooit verlangen naar vrede, en naar de terugkeer van de Vrededorst.

Peter van der Ros

Jesus uit Nazareth onderwees zijn leerlingen, en met hen ons, om te bidden voor de vrede van Jeruzalem. Israëls hoofdstad wordt bewoond door Joden en Arabieren, christenen en seculieren, Russen en Amerikanen, Afrikanen en Chinezen. Een smeltkroes van culturen, maar ook een kruitvat met veel korte lontjes. Stad van hoop, maar ook van haat. Dat laatste is lastig om het eerstgenoemde te laten zegenen.

Israëli's willen meer dan ooit vrede. Met hun burens en inwoners (1,6 miljoen Palestijnen wonen in dit land) ligt dat gecompliceerder. Zij zien de Joden als illegale bewoners van dit kleine stukje Midden-Oosten. Tegenover alle Israëlische voorstellen tot teruggave van landsdelen aan Arabieren in de afgelopen halve eeuw stond en staat nog altijd de onverbidde eis dat de Joden het land verlaten.

Zelfbestuur van bepaalde gebieden is niet genoeg: de Palestijnse Autoriteit eist in zijn handvest het hele land op.

Hun voorwaarden zijn daarbij voor het resterende land Israël dermate levensbedreigend, dat elke poging in die richting tot niets leidt. De bemoeienis van 'het westen' bij de vredesonderhandelingen maken het er niet beter op.

Hoop

Toch zijn er voorbeelden van hoop op en bewijzen van vrede, in het land waar minstens tachtig verschillende culturen in vrijheid met elkaar omgaan. Een paar willekeurige voorbeelden. De joodse topkok Ottolenghi vormt met zijn Arabische vriend Sami Tamimi een succesvol duo dat wereldwijd culinaire successen boekt; een Arabisch-Israëliëse meisje werd via televoting Miss Israël; de voormalige president Olmert is door het hooggerechtshof onder voorzitterschap van een Israëlische Arabier veroordeeld tot de gevangenis en, recent: de dochter van een Hamas-leider uit Gaza is tijdens de wapenstilstand met het

* De havenstad Haifa huisvest samen met het nabijgelegen Akko de hoofdzetel van de Bahá'í. Dit vanwege de godsdienstrijheid in Israël als enige land in het Midden-Oosten. Jaarlijks bezoeken meer dan een half miljoen mensen de beroemde Bahá'í-tuinen op de helling van de Karmelberg (foto's Peter van der Ros).

Israëliëse leger in Tel Aviv geopenreerd.

Eisen

De lijst met vredebevorderende voorbeelden is ellenlang aan te vullen. Maar ook die van de antivrede: onmogelijke voorwaarden van Palestijnse onderhandelaars. Zoals een door Israël te bekostigen haven aan de kust in Gaza (om raketten uit Iran te kunnen aanvoeren), plus terugtrekking van alle Joodse inwoners uit de landsdelen Samaria en Judea (in 1967 heroverd op Jordanië). Daarbij komen de herhaaldelijke aanslagen op Joden, uitingen van haat tegen de 'zionistische bezetter'. Zo verloor een baby van drie maanden het leven bij een tramhalte in Jeruzalem. Deze heilige gelukke moordaanslag van een Palestijnse jongeman met zijn auto wordt door zijn 'volks-

genoten' nota bene geroemd. Dat was eveneens het geval met de twee moordenaars van vijf mensen in een synagoge in de Israëlische hoofdstad, begin vorige week. Deze terreuraanslag werd door Palestijnen in het hele land gevierd (..) door onder meer snoepgoed uit te delen op straat. Telkens als er Joden worden vermoord blijkt de solidariteit onder Palestijnen weersprekend groot. Reactie op de vijfvoudige moord van Sharon Taylor op een nieuwsforum (Arutz Sheva): "Het is idioot om te beweren dat nieuwe vredesbesprekingen de situatie zou doen verbeteren. Dat is het zelfde als menen dat als de FBI maar heel vriendelijk zou doen jegens de maffia, daardoor de misdaad zou verdwijnen."

Terroristen

Galina Zibarti (46), inwonerster

Leugen regeert

Het was voorzeggd en het komt uit: de leugen regeert het is eindtijd

"Dat was toen ook, vele eeuwen geleden" luidt het weerwoord hierop weer sluit men het oog en luistert opnieuw naar wat niet wordt gezegd

Overleg over vrede op ongelijk niveau bedrog tegenover rede hoogachting van dood versus wens tot leven het was voorzeggd

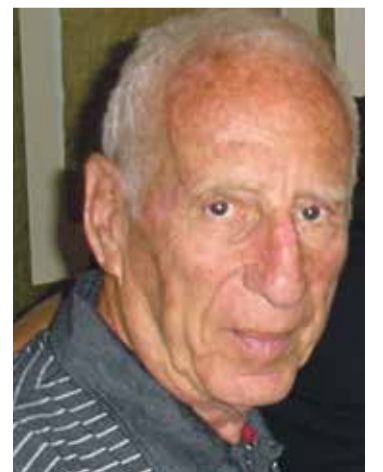
Peter van der Ros

* De kuststad Netanya is een trekpleister voor toeristen maar ook voor veel Franse Joden die zich er vestigen omdat zij zich wegens steeds sterker worden antisemitisme in hun land niet meer veilig voelen.

* Straatbeeld Nazareth in Galilea.

* Eli Zeibert: "...Politici zijn per definitie niet te vertrouwen"...

VERLANGEN NAAR VREDE VERLANGEN NAAR VREDE

is nog heel ver te zoeken

Verlangen

Shalom
Vrede
dit eens zo gave woord
waarvan de letters zijn
gaan dolen
losgeslagen
absurd verwrongen tot
oorlog afgunst
macht en haat
hun echo duurt zo lang

wanneer
wanneer
zullen zij zich helen
zich hergroeperen
en weer worden
het eens zo gave woord
Shalom

onuitroeibaar
dit verlangen –

Oeke Kruythof

het leven kostte. “Dat waren voor meer dan de helft terroristische strijders”, vertelt deze universiteitsmedewerkster uit de grootste stad van het land, “maar even zo veel onschuldige burgers. Hamas is die oorlog begonnen met vrijwel dagelijkse raketbeschietingen. Daar had ons leger meteen een einde aan moeten maken. De bevolking van de Gazastrook wil Hamas helemaal

niet, die terreurbeweging blijft een bedreiging voor de vrede.”

Eén staat

Ondanks het feit dat de Palestijnse Autoriteit volgens haar handvest geen joodse staat erkent, zegt Zibarti – en velen met haar – vertrouwen te hebben in de zogenoemde tweestaten-oplossing. Dit bestrijdt haar volksgenoot Caroline Glick in haar boek ‘The Israeli solution’ met kracht: “Er is maar één oplossing voor dit conflict en dat is de één-staat-oplossing. Dat zal ‘het westen’ toch moeten inzien, na al die gestrande vredesopgaven. De Palestijnen zullen niet rusten voordat ze heel Israël in bezit hebben.” De subtitel van haar – helaas niet in het Nederlands vertaalde – boek luidt dan ook: een één-staat-plan voor vrede in het Midden-Oosten. Medestanders van deze Amerikaanse begaafde schrijfster en spreker delen met Glick de vrees dat een Palestijnse staat binnen de kortste keren een grootschalig lanceerplatform voor raketten is. Zij spreekt vanuit de ervaring met Gaza waaruit Israël zich in 2006 geheel terugtrok. Alleen al in de afgelopen zomer hebben Hamas en zijn bondgenoten meer dan 4.500 raketten en mortiergranaten afgevuurd op Israël. Minister van handel als ook van religieuze zaken Naftali Bennett: “Daaruit blijkt nogmaals wat er zal gebeuren wanneer we grondgebied evacueren voorbij de zogenaamde

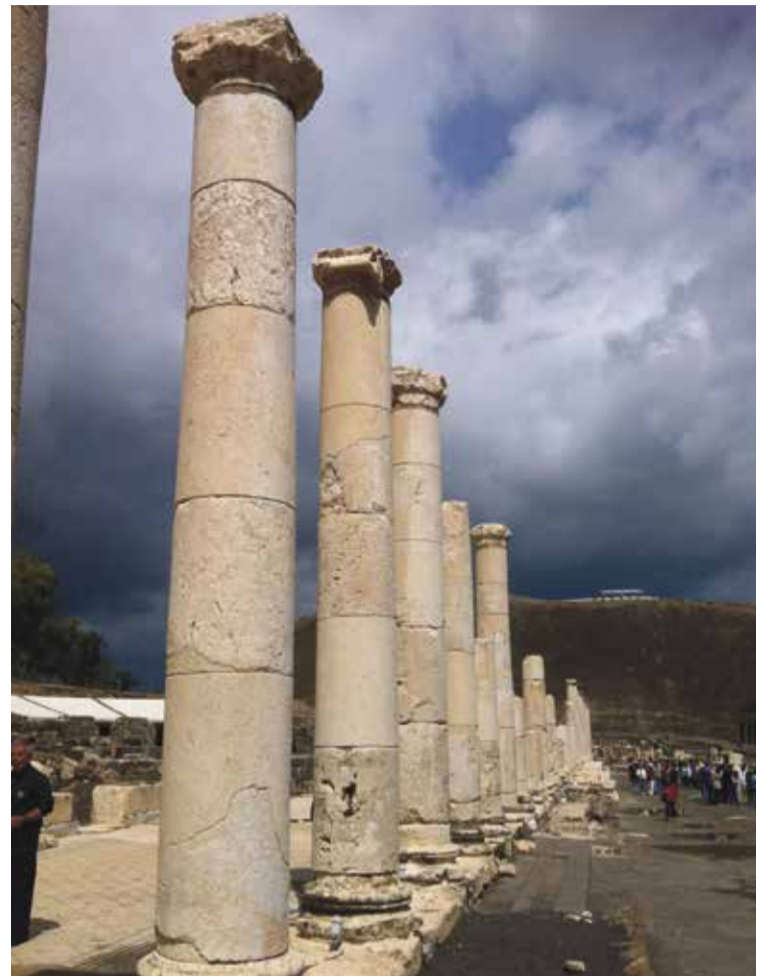
1967-lijnen en het overhandigen aan onze tegenstanders. Vrede wordt niet bereikt. Integendeel, we worden geconfronteerd met oorlog en bloedvergieten.”

Levant-denken

“Probleem met jullie in het westen is, dat jullie niet kunnen denken zoals wij dat doen in het Midden-Oosten, de Levant. Aan het woord is een 78-jarige vriend uit een dorpje vlak bij Nazareth, Eli Zeibert. Hij immigreerde als kleine jongen met zijn ouders uit Polen en woont al sinds de jaren zestig in Israël. “Wij leven in een totaal andere cultuur”, legt Zeibert uit. “Wij vertrouwen niemand behalve familieleden en onze beste vrienden. Politici geloven we per definitie niet.” Dani Cohen, die ik in het zuiden van Israël tijdens een kuurreis spreek, zit op dezelfde golfteer als zijn landgenoot uit Galilea. Deze ondernemer, met naar zijn zeggen vijftig Arabieren (“Araviem”) en even zo veel Chinezen in dienst, zegt: “Jullie in Europa of in Amerika denken voor ons de oplossing van onze conflicten hier te hebben. Te kunnen bepalen waar we wel en waar we niet mogen bouwen bijvoorbeeld. Belachelijk, alsof wij Israël’s ons ooit zouden willen of kunnen bemoeien met nieuwbouwplannen in Madrid of New York.”

Verspilling

Over de Amerikaanse en Europese subsidies die jaarlijks naar de Palestijnse gebieden gaan, is Cohen stellig: “Dat is gewoon dom, weggegooid geld. De Arabieren vinden het prima hoor, dat jullie hen steunen. Althans, hun leiders, die varen er wel bij. Die hebben hier in Israël vette bankrekeningen en maken ons leven duur.” Dani’s uitspraak wordt met terdaad bevestigd door Koen

* Donkere wolken pakken zich samen boven Bet Shean in het noorden van Israël.

Wiersma die decennia geleden uit Friesland aliyah maakte (naar Israël emigreerde). Hij geeft in zijn jeep excursies door Palestijnse gebieden in Judea. Daarbij toont hij ‘spookdorpen’ vlak achter Jeruzalem, met splinternieuwe en zelfs luxe uitgevoerde huizen die compleet leeg staan. “Gebouwd met Europees hulpgeld, maar het is voor de autoriteiten veel lucratiever om de mensen in kampen te laten wonen”, vertelt deze gids. “Dan blijft de geldkraan open.”

Vredeswens

Met de opleving van de intifada in Jeruzalem en in Galilea dit na-jaar, lijkt de vrede waar zo naar verlangd wordt, verder weg dan ooit. De uitspraak van Golda Meir (1898-1978) komt naar boven, toepasselijker nog dan in haar dagen als premier: “Vrede kan pas dan komen, als de Arabieren meer van hun kinderen houden dan dat ze ons haten.” Ik zou daar zelf als bevriende buitenstaander de wens aan willen toevoegen dat alle inwoners van dit boeiende land eensgezind en dus zonder haatgevoelens, toelevend naar het feest van de Vrededorst. Dat zowel in de velden van Bethlehem (nu Palestijns gebied) als in de hightec stad Tel Aviv, van de havenstad Haifa tot de badplaats Eilat, in het hele Midden-Oosten tot aan het uiterste Westen, alle mensen zullen zien dat Hij Zijn Land liefheeft.

* Om ‘veiligheidsredenen’ is op verzoek van een aantal geïnterviewden hun familienaam gefingeerd.

* Kinderen in Israël, opgevangen door de stichting LeChaim tijdens de vijftigdaagse oorlog in de zomer van 2014 (foto Harry Nihorn).

Vijanden rondom

Als enig land ter wereld is Israël omgeven door vijanden. In het noorden het ooit christelijke en ooit welvarende Libanon, waar nu de Hezbollah-beweging de scepter zwaait; in het noordoosten Syrië waar een burgeroorlog woedt die in twee jaar tijd tienduizenden slachtoffers heeft geëist; in het oosten Jordanië met welk land weliswaar een vredesverdrag van kracht is, maar tegelijk ook een medezeggenschap over een deel van Jeruzalem wordt geclaimd en in het zuiden Egypte, waar christengemeenschappen door vervolgingen steeds kleiner worden en daar tussenin de Sinai-woestijn waar islamitische terreurgroepen de dienst uitmaken.

Kortom: de enige democratie van het Midden-Oosten heeft het zwaar. Desondanks en tegen de terreur in, blijft het land hopen op vrede.

* Fruitverkoper op de boulevard van Jafa.

* Haven van Haifa.

* Straatbeeld in Tel Aviv.

VERLANGEN NAAR VREDE VERLANGEN NAAR VREDE